

Кирил Христов

СКИТНИК

Потекоха като насъне дните,
пониса се скиталец по светът,
че млад бе той: морето и вълните
не можеше да гледа от брегът.
Замина той – завинаги замина
по непознати крайща и земи
но вред намери весела дружина,
но вред намери вино и моми.
Минаваха години след години...
То беше сън, то беше дивен сън...
И той живя – и без да си почине,
без да скъпи ни младост, ни огън.
А пак не свари да си отживее,
защото драг му още бе света,
кога сети, десница че слабее,
кога го изненада старостта.
И дойде ден... Зачуден той се взира:
какъв е оня непознати бряг?
А корабът лети натам, запира,
оставя старци – и потегля пак.
Тогаз едвам събуди се моряка,
тогаз едвам се старецът свести...
Но свойте младини той не оплака!
Но клетва му сърцето не смути!

КРАЙ

© Кирил Христов

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6988>]